

Jeroni CASTELLÓ

RTVE comptarà amb diners previstos per a RTVV

/Arxiu

La Generalitat valenciana finança Calviño

Parlar des de la premsa del tema televisió amb els socialistes del PSOE és entrar en un esvarador. Tant si els toques el monstre sagrat que dirigeix Calviño com si t'atreveixes a plantejar el funcionament dels canals autonòmics. TV3 n'ha estat i n'és un exemple. La frustrada Televisió Valenciana n'és un altre, el qual, ara com ara, ja es perfila com un projecte inviable a curt termini.

El passat dia tres d'abril, una interpel·lació del Consell sobre «no-informació a les Corts valencianes pel que fa a temes relacionats amb Radiotelevisió valenciana», formulada pel diputat Antonio Palomares, del Grup Comunista, va fer despertar un dels més controvertits temes amb què s'ha encarat el PSPV-PSOE en aquesta legislatura, de fa algun temps en hibernació forçada.

Segons Palomares, «en cap moment el grup que represente no busca amb aquesta interpel·lació la crítica o la censura contra Maria García-Lliverós», cap de la Direcció General de Mitjans de Comunicació de la Conselleria de la Presidència. El portaveu comunista indicà que imputava, doncs, la iniciativa al fet que una inversió de 2.000 a 4.500 milions de pessetes —prevists pel Pla Econòmic Valencià— era molta inversió i moltes pessetes.

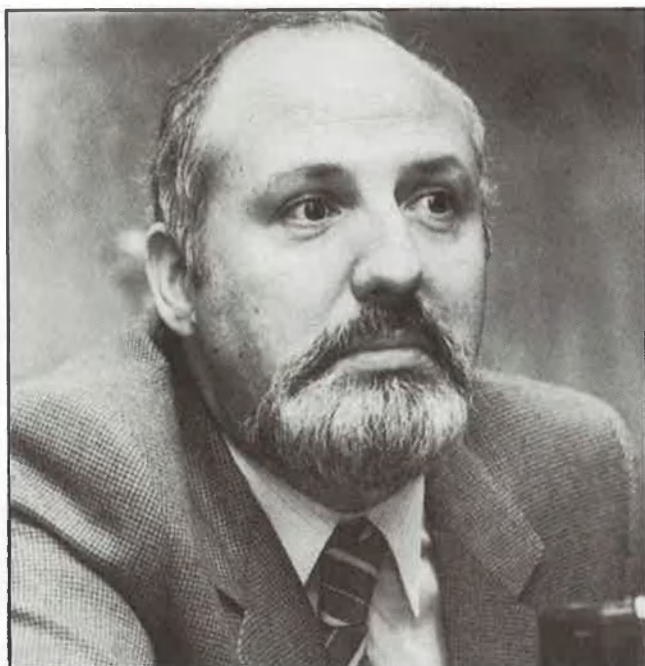
Continuà dient que, segons alguns diaris del país —i inclús estatals—, s'havia enllestit ja un estudi de planificació de la RTVV, que havia estat lliurat als presidents de les diputacions de Castelló i de València, i que tot això havia d'haver passat abans per les Corts, si els socialistes no havien oblidat que aquestes representaven el poble valencià.

Va ser el mateix conseller de la Presidència —cap visible de tot l'embolic de la RTVV des del primer moment— el qui n'aclarí els termes, acompanyat durant quasi tota la intervenció per la soledat en la filera de sofàs de l'executiu. Rafael Blasco, quasi un any després de presentar en la mateixa sala el projecte de llei de creació de la TV autònoma, digué

que sí, que les Corts eren l'exponent màxim de representació dels valencians i que era «just i necessari» exercir el control parlamentari sobre les accions del govern.

Segons el conseller, «ningú no ha lliurat a cap entitat pública l'estudi de planificació que demostre la viabilitat de la Radiotelevisió Valenciana». Les diputacions de València i Castelló només han rebut un informe sobre les zones d'ombres que dificulten l'arribada de les imatges de RTVE a tots els municipis de cada província administrativa. Blasco agrai «el to constructiu» del Grup Comunista i es va comprometre, finalment, a comparéixer el pròxim dia 25 —data simbòlica d'altres pèrdues considerables per als valencians— davant la Comissió Parlamentària oportuna, per informar-la sobre l'estudi integral realitzat.

Amb la intervenció del representant del Grup Popular, s'inicià una curta contesa de trucs i retrucs, en la qual el conseller perdé el vernacle que havia mantingut enfront del PCE-PCPV i recobrà

José María Calviño no es mira amb tranquil·litat la legalitat de tot el procés

/Arxiu

l'idioma de l'imperi d'ací davant. El portaveu d'aquest grup —Marco Molines— l'acusà de limitar-se a fer promeses, allargar i deixar sense fi el tema, i de no informar les Corts sobre la RTVV i la descentralització de la RTVE. Segons Marco Molines, només la interpel·lació del Grup Comunista havia permés de reprendre un fil

de diàleg ja perdut de feia temps.

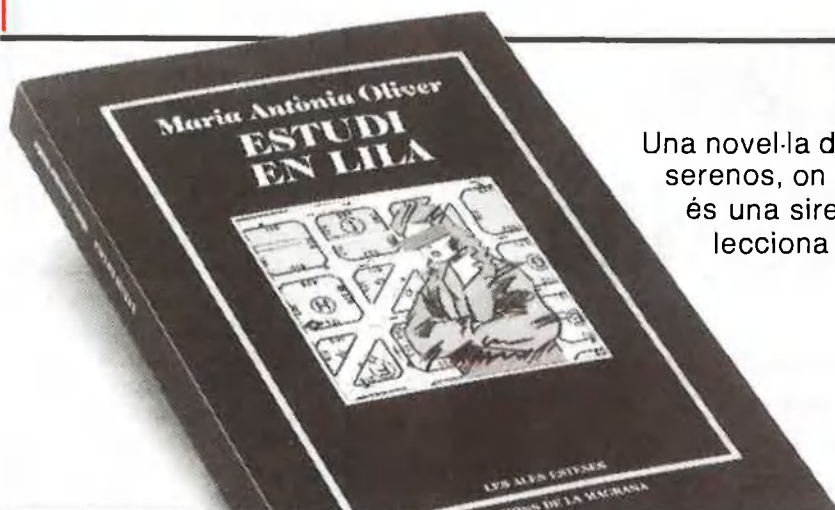
El conseller i el socialista José Asensi, ací caic i allí m'alce, reatificaren la línia inicial: compareixença el dia que fa anys de la batalla d'Almansa. Sol·licitament, com sol passar, la premsa rebé en la sala el resum escrit —mentre encara hi havia baralla— on es podia llegir la moral final.

Radiotelevisió Valenciana és una gran ombra

Encara que no figure en els dossiers que han rebut els responsables de les diputacions. Quan encara no hi havia ni Llei Reguladora del Tercer Canal —BOE, 5 de gener del 84— ni Llei d'Ordenació de les Comunicacions —prevista per a juny d'enguany—, es va publicar la Llei de Creació de la Radiotelevisió Valenciana, 7/1984, de 4 de juliol.

El text va ser enviat ràpidament a Madrid, a la recerca del Reial Decret corresponent que el fes vàlid. I encara corre pels corredors del govern d'allí, enmig de recursos d'inconstitucionalitat basats en anècdotes tan curioses com l'ús de la paraula «cable», sistema «reservat en exclusiva» a RTVE, que ha fet tard a algunes coses i, a aquesta, no.

A final de juliol del 84 (!), Rafael Blasco assegurarà a la premsa que els estudis sobre la viabilitat que ara vol presentar a Comissió ja havien estat enllestits i que «el govern central no té cap predisposició per a bloquejar el tercer canal».

Una novel·la de lladres i serenos, on el «sereno» és una sirena que col·lecciona pintallavis.

Maria Antònia Oliver

LES ALES ESTENSES, 25

EDICIONS DE LA MAGRANA

Aquesta *predisposició inexistent* ha estat representada pel director general de RTVE, José M. Calvino, el ministre De la Quadra, el president González i el vice-president Guerra.

Tots ells, en declaracions en la major part dels casos fetes públiques en

Això, vulguen no vulguen, ha dividit els socialistes del PSOE d'ací entre els dos corrents que es perfilen en tots els temes. I, en aquest, Ciscar, prudentment, s'ha col·locat al costat de qui governa des del centre. La televisió valenciana, per tant, ha esdevin-

mesos. Uns dies abans, la directora general de Mitjans de Comunicació, Maria García Lliberós, manifestava que la RTVV era un projecte que requeria temps. Les accions de l'optimisme inicial, a la baixa.

Però hauran de fer memòria. Segons Rafael Blas-

de la Generalitat firmaria per fer oblidar el tema, perquè no se n'hagués dit res i perquè no se'n sabés res. I el cas és que la inefable subdirectora de *Las Provincias* ja s'ha encarregat de personalitzar la qüestió sobre Rafael Blasco. Però tot això esguita, i massa.

El darrer no, contundent, ha vingut del vicepresident del govern central, Alfonso Guerra. Segons un membre socialista de la Comissió de Control Parlamentari de RTVE, Guerra, en conversació privada amb Lerma, tornà a dir que no, que el projecte —De la Quadra, González, Calvino, *dixit*— és inviable. I que el punt negre i més lamentable de tot aquest embolic ha estat haver arribat tan lluny, amb llei de les Corts d'ací i tot. I Lerma diu amén.

Dues qüestions només. Una ¿Com s'ho farà el govern central per parar tota la troca? I dues ¿Que dirà el conseller de la Presidència al membres de la Comissió de les Corts? ¿Quins projectes —d'una iniciativa ja sense ales— els pot plantejar com a factibles?

I encara més coses. La Llei Reguladora del Tercer Canal, aprovada a Madrid el 26 de desembre de l'any passat —un text legislatiu que els socialistes valencians no volgueren esperar— diu que el ritme d'execució del Pla Nacional de Cobertura del Tercer Canal —encara sense aprovar— s'ajustarà «en funció de la data de publicació dels estatus de les comunitats autònomes que ho sol·licitaran». I el valencià no va ser publicat, precisament, entre els primers.

La Llei del Tercer Canal sembla ser, més que res, un text per a retallar i reconduir el canal basc —que no

El conseller Blasco treballa on invertir més de 800 milions

/Arxiu

distints mitjans, s'han manifestat contra la possibilitat d'una TV d'ací i, doncs, contra una Llei aprovada per les Corts valencianes ja no se sap ben bé en quin moment. Més clar, aigua.

Felipe González, a més de criticar el projecte davant els nassos del president d'ací, firmà oportunament un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei, aturador eficaç. I també dins el país han aparegut veus discordants, des del primer moment, com ara la del conseller de Cultura, senyor Ciscar, el qual va comentar a la premsa, a final de l'any passat, que «el camí a recórrer és llarg... i cal fer els passos necessaris». Cebrià Ciscar s'ha mostrat sempre partidari de reforçar Aitana, per ara, només.

gut una qüestió punxeguda que ja s'ha girat contra Lerma, i amb rang de Llei inclús.

El govern valencià n'ha sol·licitat la concessió i el reial decret a l'executiu central en dues ocasions. D'una banda, abans de l'aprovació de la Llei, pel gener del 84. De l'altra, el 8 de juliol del mateix any. I el temps passa. Amb el fantasma del silenci administratiu al fons...

Darrerament, Lerma fa escassos comentaris públics sobre el tema. Un dels últims indicava que la qüestió no era prioritària per al govern valencià, el qual dóna preferència a les inversions educatives i destinades a la creació d'ocupació laboral. Això ho digué ell, i no Felipe González, farà escassament dos

co —declaracions de juny del 84— la TVV podria començar a emetre a final del 85 o a començaments del 86. També Maria García-Lliberós —al gener del 84— tenia idees pròpies sobre el tema, i declarà que enguany començaria l'*execució material* del tercer canal. Segons la directora, el 84 havia de ser un any d'estudis, però, a l'abril del 85, els estudis encara no han estat enllestits. Requerida per EL TEMPS, Maria García Lliberós ens ha donat més llargues, encara, que Amadeu Fabregat. Es fa difícil parlar amb la gent de la comunicació per imatge...

El darrer no

¿Què fer amb la tan remenada TV d'ací? Indubtablement, ara el president

és tercer— i el del Principat, més que per a regular futures i imprevisibles concessions. D'altra banda, el PSOE central encara no té clara —ni aclarida— la seua postura global davant el fet televisiu. Retards i més retards. O bloqueig definitiu, per tant, en el nostre cas.

previsions inicials per a engegar RTVV. Així, els PEV, després de descriure suaument la caòtica situació dels mitjans de masses en general, se centra en «el projecte de televisió valenciana... desenvolupat en col·laboració amb l'administració central, a qui correspondran les competèn-

El compromís inicial de fer funcionar la TV valenciana enguany no es complirà

¿I què fer amb uns diners que ningú no vol?

La pressa per controlar un mecanisme televisiu propi que es plantejava, en primer lloc, «la promoció i la protecció lingüística de la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana» va accelerar un procés que —ja ha estat vist— no agradava a ningú a Madrid. Però de València estant tot es prengué des del principi com una qüestió pròpia i crucial, i no es van voler mirar —ni reconèixer— els obstacles.

Una vegada aprovada la Llei, el Pla Econòmic Valencià havia de reservar una quantitat de milions que pogués respondre a les

cies relatives a la renovació i la reestructuració de la xarxa de transmissions... objecte del debat en la tramitació de la Llei d'Ordinació de les Comunicacions». I li reserva per al 85 més de 800 milions.

I, així, Rafael Blasco decideix invertir en Aitana, és a dir, en RTVE, és a dir, en Calvino. Això explica, en part, el fitxatge Fabregat, que sap a qui obeir i de qui depèn ara. Segons les declaracions del conseller —pel novembre del 84—, «la Generalitat podria contribuir al fet que els informatius del centre regional es facen millor, invertint en infraestructura. Així, es cobririen millor les necessitats informatives del centre regional i això

María García Lliberós es troba, cada dia, més sola davant un projecte ja inviable

serviria de suport, en el futur, per al tercer canal».

Tot aquest muntatge es faria, «en base amb convenis amb RTVE; augmentarien els programes específics valencians en el centre regional, i es dotaria de tota la cobertura tècnica que necessite tal programació específica».

En aquell moment —coses de la vida—, el conseller ja no era partidari d'anar directament a la creació del tercer canal: «Jo mai no he estat per això. Des del primer moment he parlat de la televisió valenciana i d'Aitana, perquè entenc que no són qüestions contraposades». I encara més, «la concessió del tercer canal no té sentit ara, perquè no podríem començar a emetre ni s'ha posat en pràctica el Pla Nacional de Cobertura».

Tot això només volia dir una cosa: pel gener, José M. Calvino tenia damunt la taula un paper-conveni amb la Generalitat valen-

ciana que enguany li suposaria uns «ingressos» complementaris de 800 milions de pessetes, directes o indirectes, a canvi d'unes quantes hores de programació «autonòmica» en la UHF, en no se sap quina llengua i fora de qualsevol horari mínimament digne per a emetre.

Però l'acord encara no ha arribat. La Generalitat proposava produir i realitzar programes —fer-s'ho tot ella— i demanava de RTVE el buit per on poder-los introduir. A canvi, també hi ha havia l'oferta d'una millora de la xarxa de repetidors —els famosos informes-ombra que van rebre les diputacions—. Potser, a última hora, també elles hauran de pagar perquè els programes estatals arriben més i millor. I això que Televisió Espanyola no és deficitària, com la línia Xàtiva-Alcoi.

Al seu torn, Calvino volia, d'una banda, controlar

Es necessita una persona per a col·laborar en diversos projectes d'animació cultural. Ha de parlar català i ha de tenir possibilitats de viatjar.

Envieu curriculum i fotografia abans del 15 d'abril a l'apartat de correus núm. 1335 de València, Ref. TC.

/Arxiu

tot el procés, que la Generalitat pagàs i prou. Realització, producció i execució de programes, a càrrec de RTVE. I, de l'altra, no acabava de veure clara una jugada que podia suposar entrar en un terreny de legalitat dubtosa. Però les dues parts estan condemnades a entendre's. Aquesta és la recta per on el govern central ha volgut reconduir el projecte RTVV. I tot el PSOE de país sembla haver entès que cal passar per l'adreçador. Ciscar ho entengué primerament —i ho ha sabut utilitzar—, i Blasco ho ha entès més tard.

El compromís del conseller de la Presidència de comparèixer amb propostes concretes —que teòricament havien estat enllestides fa mesos— el dia 25 fa suposar que hi ha un principi d'acord. Esperem les primeres declaracions públiques. Però, ja des d'ara, sembla que una part —no la totalitat— dels 800

milions serviran per a fer un aprogramació que s'emetrà pel segon canal. Es parla, també, d'una unitat mòbil ¿al servei de qui? ¡I d'uns solars! ¿Per a clavar-hi què?

I ara convé parlar del text de l'Estatut d'Autonomia valencià, que, en la disposició transitòria sisena, assenyala: «fins a l'engament efectiu d'aquest nou canal, RTVE articularà, a través de la seua organització en el territori de la Comunitat Valenciana, un règim de programació específica per a aquest, que Televisió Espanyola emetrà per la segona cadena (UHF). El cost d'aquesta programació es considerarà com a base per a la determinació de la *subvenció que podrà ser concedida a la Generalitat* durant els dos primers anys de funcionament del nou canal».

El subvencionat, subvencionador, doncs. L'optimista legislació estatutària esperava que el cost d'aquesta programació seria finançat per l'altra administració, i, damunt, que això es consideraria com a base per a un futura subvenció durant dos anys. I ara s'ofereixen diners a Madrid per a fer realitat aquestes línies.

Però l'aspecte més greu de tota aquesta part de la història és que, quasi tres anys després de ser aprovat l'estatut, encara no hi ha «règim de programació específica». I, encara més, per llei de la Generalitat 3/1984, de 6 de juny, es creava el Consell Assessor de RTVE al País Valencià, una de les funcions del qual era «elaborar la proposta de règim transitori de programació específica que RTVE ha d'emetre per la segona cadena». Quasi un any més tard, ¿qui elabora aquesta proposta? ¿La Conselleria de la Pre-

sidència? ¿Calvino? ¿O un Consell Assessor que ja funciona quasi un any sense elevar res?

I l'embolic, ¿en quina llengua?

Aquesta programació que sembla que Calvino emetrà amb diners d'ací podria funcionar, damunt,

la comunitat», ja ha estat dit.

Però, ja en el primer concurs per a la realització de sis produccions audiovisuals, convocat per la Conselleria de la Presidència, al desembre del 84, s'indicava: «La llengua podrà ser, indistintament, el valencià o el castellà». Tot un bon començament.

/Arxiu

Lerma ha dit amén al darrer «consell» del govern central

en castellà. L'escut lingüístic ha estat reiteradament utilitzat per a fer valer les opcions del govern valencià enfront del central. Encara som l'única comunitat amb llengua pròpia noccastellana que no té la més mínima programació en el seu idioma. El punt A de l'article segon de la Llei de la RTVV diu que el primer principi en què s'inspira l'activitat dels mitjans de comunicació social de la Generalitat serà «la promoció i la protecció lingüística de la llengua pròpia de

El Congrés, de cara

El 19, el 20 i el 21 d'aquest mes se celebra a Alacant el IV Congrés del PSPV-PSOE. Ací, si l'actitud el conseller Blasco encara fos la ferma decisió de mesos enrere, es podia haver jugat fort en la qüestió del tercer canal. Però tot sembla indicar que el corrent que podia haver-netret més profit, encapçalat per Cebrià Ciscar, ha vist com l'oficialisme ha frenat a temps.

El text referit als mitjans

Guerra ha estat l'últim a dir que no

de comunicació de la ponència marc rivalitza en contingut semiòtic amb les tesis més dures d'Umberto Eco: «Los anos y las técnicas para utilizar e imponer estos signos, hábitos y principios han permitido que lleguen a convertirse en normas habituales de conducta». En cap moment, en cap paràgraf del text, l'anònim redactor, representant de l'executiva del partit, no baixa al terreny real, per enfrontar-se amb una problemàtica que quatre dies més tard es materialitzarà davant les Corts valencianes.

Hi ha, això sí, una esmena a la totalitat de Maria García-Lliverós, que sí que parla de la Televisió Valenciana —¿encara?— i que la directora s'ha negat amablement a contar-nos a temps per a redactar

aquest article. I una altra, parcial, que exigeix una actitud molt més clara i oberta en la direcció dels mitjans públics en mans del PSOE i que recomana «esperar la iniciativa del govern central, en l'àmbit legislatiu dels mitjans de masses».

Caldrà esperar per veure'n la redacció definitiva. Però, això també, ajornat qualsevol enfrontament global, el tema televisió perd el protagonisme que el convertia en punta de llança. Per ara, tots semblen esperar les decisions de Madrid. I els televidents —i el públic en general— esperen veure què es fa amb uns milions que ja cremen, un element més en una llarga història que, tard o d'hora, haurà de petar per algun costat. O així hauria de ser.

PASCUAL PLA Y BELTRAN

ANTOLOGIA POETICA (1930-1961)

EDICION, ESTUDIO INTRODUCTORIO Y NOTAS DE
MANUEL AZNAR SOLER

NOVA PUBLICACIÓ

EXCM. AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

ANTOLOGIA POETICA (1930-1961)

EXCM. AJUNTAMENT DE VALÈNCIA